

HET BROERTJE, DAT STUDEEREN ZOU.

DOOR

THEODOOR VAN MEERENDONCK.

I.

Het Broertje, dat studeeren zou.

Op een schoonen, helderen herfstmorgen van het jaar 1876 stond in het kleine dorp Berenkamp op de Veluwe de oude, gele diligence gereed om de gewoonlijk zeer weinige reizigers naar het station Eede te vervoeren. Vink, zoo heette de bejaarde, met zijne passagiers steeds op zeer familiaren voet levende koetsier, verliet reeds het logement, waar men moest uitstappen; hij trok zijne dikke jas aan en begon, nadat hij langzaam en gebrekkig den bok had beklommen, eenige valsche tonen uit zijne verroeste trompet te stooten, als teeken, dat men afreed. Slechts één passagier heden, de eenige logeergast van het deftige logement, dat zich spoedig *hôtel* zou gaan noemen; een zeer fatsoenlijk heer, die gisteren om vijf uren medegekomen was en naar den dominé had gevraagd. Juist zette de zware wagen zich in beweging om over de hobbelige straatsteenen het dorp door te rijden, toen Dominés dochterke met haar broertje, haastig wenkend, uit eene zijstraat kwam. Die moest dus nog mede en goedig stapte de oude Vink weer at

om het vriendelijke juffertje, dat nooit vergat hem te groeten, in den wagen te helpen. De kleine Willem bleef met tranen in de oogen staan; met een zeer bedrukt gezichtje wuifde hij en scheen zijne zuster nog iets te willen